

Na hraně války: Kdo „mrkne“ jako první? ... situace je horší než v nejhorších představách

- CZ24 News | 7. dubna 2021

UKRAJINA: Situace na trpělivé Ukrajině (bez jakékoli ironie vůči zemi a jejím obyvatelům) se vyvíjí tak, že lze konstatovat, že zájemci o konflikt, případně ozbrojení, dokončili předválečná přípravná opatření, přinejmenším v diplomatické sféře. Dále se buď někdo musí poddat, nebo další krok vpřed znamená válku.

Ukrajina nemůže vést „rozsáhlou“ válku s Ruskem – jsou to naprosto různé váhové kategorie. Ukrajina není ani schopna dobýt Donbas. Účast Kyjeva na přímém vojenském střetu s Moskvou, i kdyby byla součástí armády skupiny států, bude pro Ukrajinu znamenat její téměř okamžité zničení jako státu a politické entity.

Ukrajině byla přisouzena role pouze jako provokatéra prvního střetu. Jejím úkolem je nějak označit světovému společenství Rusko jako účastníka na vojenském konfliktu.

Dále mají Spojené státy v úmyslu zahájit evropskou válku za účasti alespoň několika východoevropských zemí – členů NATO a EU. To jim umožní vyvíjet tlak na jejich západoevropské spojence, kteří nechtějí konflikt s Ruskem, a požadovat, aby se tito rozhodli, zda jsou s Moskvou nebo s NATO.

Pro západní Evropu to není snadná volba. Zvolit NATO znamená vybrat si válku, která se v tomto případě přiblíží měřítku světové. Zvolit si Rusko, znamená opustit po staletí vytvářený systém spojenectví, v němž se západní Evropa zvykla cítit poměrně komfortně. Existuje velmi vysoké riziko, že si Evropané vyberou USA a NATO v naději, že se z toho nějak vykroutí a nebudou muset bojovat. Ale to je jako čekat na zázrak a Bůh koná zázraky pouze na mrtvých.

Předpokládané vojenské řešení krize na kontaktní linii na Donbasu tedy nelze nazvat ukrajinsko-ruskou válkou. Situace je mnohem horší.

Dovolte mi připomenout, že ruský velvyslanec, který byl odvolán ke konzultacím, se do USA nevrátil. Navíc to nebylo ani ohlášeno. Nikdo neví, na jak dlouho byl stažen, ale informace byly šířeny prostřednictvím oficiálních ruských médií. Moskva tak naznačila v informačním prostoru a poté ústy ministra zahraničních věcí jen potvrdila, že vztahy se Spojenými státy jsou na bodu mrazu, dialog neexistuje. To znamená, že situace je mnohem horší než během kubánské raketové krize. Tehdy SSSR a USA vedly aktivní dialog, aby zabránily válce.

Evropská média šíří informace, že USA přivedly své jednotky v Evropě na maximální úroveň bojové hotovosti. Současně byl v Itálii proveden průzkum na téma: „Jste připraveni bojovat s Ruskem za Ukrajinu?“ Mnoho účastníků průzkumu (většina z nich žádnou válku nechce) navíc zdůraznilo, že ve skutečnosti nejde o válku pro většinu Italů o neznámou Ukrajinu, ale o válku pro zájmy Washingtonu.

Evropané tedy všechno dokonale chápou. Italové dokonce vyjádřili naději, že pokud vypukne rozsáhlá válka, Putin splní svůj slib a zasáhne rozhodovací a řídicí střediska a nedovolí tak Američanům, aby do konfliktu zatáhli jiné země (vazaly) a ony samy budou tradičně sedět v zámoří.

Nějaký polský generál se z toho měl zřejmě šok, když se vyslovil pro naléhavou potřebu vytvoření „pobaltské unie“ (skládající se z Polska, pobaltských „Vymirátů“ a skandinávských zemí) pro válku s Ruskem. NATO se mu nezdá dostatečně spolehlivé.

V každé armádě je dostatek marazmatických generálů, ale když se o těchto prohlášeních začne aktivně diskutovat v národním i mezinárodním tisku, znamená to, že jistá část společnosti (polská, pobaltská) je morálně připravena na válku. Instinkt pudu sebezáchovy, který normálně blokuje přijímání rizikových a idiotských řešení, přestal pracovat a zřejmě je i zakázán.

Ukrajinské vedení, nehledě na provokativní ostřelování Donbasu, se zjevně obávalo vyprovokovat Rusko k reálným vojenským akcím při vzpomínce na to, co se stalo v roce 2008 s gruzínskou armádou a v letech 2014-15 s ukrajinskými ozbrojenými silami. Američané, kteří do poslední chvíle předstírali, že s tím nemají nic společného, museli svou účast na provokování konfliktu dokonce otevřeně propagovat. V průběhu jednoho dne 1. - 2. Dubna proběhly telefonické rozhovory mezi ministry obrany a prezidenty Ukrajiny a Spojených států. V obou případech tlačili američtí partneři Kyjev do konfliktu s Moskvou a slíbili, že neopustí Ukrajinu tváří v tvář Rusku.

Bezprostředně poté požadoval Kyjev společná cvičení s NATO (dosud nebylo rozhodnuto o jejich uspořádání, ale myslím si, že se to Spojené státy pokusí prosadit). Ukrajina rovněž informovala Radu bezpečnosti OSN o eskalaci na kontaktní linii na Donbasu. Děje se tak za účelem přenesení viny za vypuknutí konfliktu na Rusko, tak aby Ukrofašisté mohli říci „varovali jsme, dokonce jsme se odvolali k Radě bezpečnosti“.

Ukrajinská Nejvyšší rada změnila legislativu upravující brannou povinnost a poskytla Zelenskému formální příležitost povolát do 24 hodin milion lidí, kteří sloužili v armádě, z nichž alespoň polovina má zkušenosti s bojem na Donbasu. Jelikož takový počet lidí není na Ukrajině schopen nikdo obléci do uniforem, nakrmit, vyzbrojit a formovat z nich nové jednotky a formace, což znamená, že ukrajinské ozbrojené síly mají k dispozici jen ten „Kanonenfutr“ (krmivo pro děla), který dokážou uživit.

Ukrajina také neustále demonstrativně přemísťuje své jednotky na demarkační linii a na hranici s Ruskem. V některých případech se jedná sice jen o plánovanou rotaci formací v zóně konfliktu na Donbasu, ale je pozoruhodné, že se Kyjev neobtěžoval vyvrátit informace svých vlastních médií o posílení uskupení vojsk na hranici s Ruskem.

Moskva reagovala stejně demonstrativním přesunem vojsk v oblasti ukrajinských hranic. Ruské

ministerstvo obrany navíc celý týden mlčelo, než oznámilo, že vojáci jsou přemísťováni v rámci plánovaných cvičení. Putin uspořádal videokonferenci s Macronem a Merkelovou, během níž byl ruský postoj k současné krizi sdělen Francii a Německu. Soudě podle jejich následného chování jim bylo důrazně doporučeno, aby sebou moc „neškubali“ a nezkoušeli se zapojit do tohoto konfliktu.

Ruský ministr zahraničí vedl s Čínou rozsáhlá a úspěšná jednání, mimo jiné o koordinaci akcí mezi Moskvou a Pekingem v reakci na provokace Washingtonu, po nichž Rusko a Čína současně přijaly řadu nepříjemných opatření v boji proti americké cenzuře na globálním internetu. A také zasadil sice jemné, ale hmatatelné rány americkému obchodu a ekonomickým zájmům.

Vysoce postavení představitelé ruského ministerstva obrany zároveň navštívili řadu zemí spojených s Moskvou a Pekingem v jihovýchodní Asii a vše konzultovali se svými čínskými kolegy, jejichž obsah nebyl zveřejněn. Mimochodem, Číňané už dlouho mají v úmyslu vrátit do své mateřské náruče Tchaj-wan a nevylučují provedení vojenské operace proti spojeneckým americkým silám Kuomintangu.

Tři ruské ponorky se vynořily v Arktidě současně, prolomily led a provedly úspěšné odpálení cvičných raket. Nejedná se o nic jiného než o ukázkou možnosti nanést Americe masivní jaderný úder z nejzranitelnějšího směru. Současně byly na Sibiři zaznamenány pohyby vojsk s vybavením směrem k evropskému Rusku (fotografie byly zveřejněny na internetu lidmi, kteří byli náhodnými svědky přesunu vojsk).

V Doněcku a Lugansku byly vydány dekrety o první výzvě k vojenské službě v historii lidových republik. Doposud bylo do armády obou republik povoláno asi čtyři sta lidí. Jedná se spíše o demonstraci než skutečné posílení vojsk republik. Dekrety však umožňují současně povolat deset věkových skupin najednou, což v případě potřeby zvýší počet ozbrojených sil republik dvakrát nebo třikrát. Jelikož se DPR / LPR spoléhá na podporu Ruska, neměly by být problémy se zbraněmi a uniformami takového počtu lidí. Ruské sklady umožňují vyzbrojit a vybavit miliony.

Moskva otevřeně řekla a ukázala, že nemá v úmyslu ustoupit. Rád bych ještě jednou zdůraznil, že prakticky všechny předběžné diplomatické a politické akce byly provedeny na obou stranách. Prakticky nezbývá prostor pro další napumpování napětí bez přechodu k otevřenému konfliktu. Diplomatické a politické manévry, které lze ještě absolvovat, napětí nijak nezmírní a jejich potenciál se také v příštích týdnech vyčerpá.

Strany konfliktu (a nejedná se o Ukrajinu a Donbas, ale o Rusko a Spojené státy) jsou v situaci „kdo mrkne první“. Marazmatická Bidenova vláda ve skutečnosti realizovala plán Hillary Clintonové během její prezidentské volební kampaně v roce 2016- plán jaderného vydírání Ruska. Poté Hillary oznámila, že bude požadovat ústupky od Ruska pod hrozbou rozsáhlé jaderné války. Spojené státy nyní v několika krocích prokazují svoji připravenost přivést krizi na Donbasu na úroveň přímé vojenské konfrontace mezi Ruskem a Spojenými státy.

Proč to dělají? Protože jim už nezůstal žádný jiný způsob, jak uhájit svoji globální hegemonii, bez níž by se Spojené státy jediným „štouchem“ proměnily ve slabý a bídny regionální stát, vnitřně nestabilní a náchylný k rozpadu (horší než Rusko v 90. letech). Podle analýz jejich vlastních amerických „think tanks“ by během příštích tří až čtyř let měly USA definitivně ztratit ekonomickou a politickou konkurenci vůči Rusku a Číně a ztratit dokonce i teoretickou možnost vyhrát vojenský konflikt. Washington čelí dilematu: teď nebo nikdy.

Znamená to, že válka je nevyhnutelná? Ne. Její nebezpečí je velmi vysoké. Kromě toho existuje velké riziko událostí, které by se mohly vymknout kontrole, zejména s ohledem na neadekvátnost současné americké administrativy „Ospalého Joe“. Jak však bylo uvedeno výše, politika neznamená, že obligátně musí nastat fatální vývoj. Pro další vývoj situace existuje vždy spousta možností. **V**

zásadě existují tři hlavní varianty, aby se nedošlo k nejhoršímu:

1. Někdo ustoupí bez války. Pro toho, kdo by ustoupil, by to však znamenalo naprostou politickou katastrofu, byť odloženou. Nebude to hned postřehnutelné. O to horší to bude později a nadlouho.

2. Vojenská krize začne a skončí natolik rychle, aby neměly Spojené státy čas realizovat svůj plán – rozpoutání větší evropské války. Zhruba řečeno, Ukrajina bude zničena tak rychle, že Poláci, Pobaltí a další sebevrazi za americké zájmy, stejně jako samotné USA, nebudou mít čas reagovat, a pak bude příliš pozdě.

3. V určité fázi bude existovat mezera v eskalaci situace. Ukrajinští vůdci se možná nikdy neodváží překročit poslední hranici. Koneckonců, nemají prakticky žádnou šanci na přežití, bez ohledu na výsledek konfliktu. I když pro ně USA pošlou letadlo (což je nepravděpodobné), jednoduše se nedostanou do Boryspolu (letišť v kyjevské oblasti) nebo neopustí vzdušný prostor Ukrajiny. Rusko může oblohu nad ním kdykoli zavřít. Východoevropané si možná nedovolí být zataženi do konfliktu. Jedna věc je „vyhlášovat válku Rusku“ ve vlastních médiích, úplně jiná je dělat to v reále. Možná ale Ukrofašistická chunta nebude mít ani čas sestoupit do protiletectvého krytu. Možná se náhle objeví paradesantní jednotky, aby tu bandu zajaly, možná ale mohou dorazit rakety, které „zajatce neberou“... Západní Evropa může zaujmout tvrdý postoj a odmítnout svoji účast. Je nepravděpodobné, že by se Spojené státy odvážily dovést konflikt do konce, pokud by je evropští spojenci odmítli podpořit. Možná Evropa odmítne Američanům možnost provádět podvrtné aktivity proti Rusku z jejich území. Západní Evropa si je totiž dobře vědoma tohoto nepříjemného pocitu, když se vaše město, vaše malá dobře upravená země stane terčem jaderných hlavic schopných ji třikrát vymazat z mapy do radioaktivního prachu. Chtějí spokojeně žít, ne hrdinsky umírat pro americkou nadvládu. Strach ze smrti v nich může probudit odvahu nezbytnou k otevřenému odporu proti USA.

Slabina všech těchto možností spočívá v jedné věci : musíme se spoléhat na to, že někdo jiný udělá správné rozhodnutí, protože my sami už nemáme kam ustoupit. Jak však vidíme, existuje mnoho možností, kdy je možné fatální vývoj událostí zastavit.

Přesto musím se smutkem konstatovat, že za padesát pět let, co jsem žil, svět nikdy nestál tak blízko válce. Ze všeho nejbližší katastrofě (po karibské krizi, která se stala ještě před mým narozením), byla hrozba třetí světové války během evropské raketové krize na počátku 80. let, kdy USA rozmístily v Evropě své rakety středního doletu a sovětské RSD-10 Pioneer (SS-20 podle klasifikace NATO) postupovaly z NDR. Pozičně byly oblasti jaderných střel umístěny několik desítek kilometrů od sebe (v Německé demokratické republice a ve Spolkové republice Německo), což znamená, že jakýkoli konflikt s použitím konvenčních zbraní hrozil přerůst ve výměnu jaderných úderů, protože v případě průlomů byl nepřítel schopen dosáhnout raketových pozic protivníka za den nebo dva ...

I tehdy tedy byla situace lepší než dnes, protože Američané, i když byli nakaženi svým „kovbojstvím“ i tehdy, byli ale obecně přičetní, nechtěli válku a dialog probíhal. Nyní my (a celý svět) jednáme s neadekvátními lidmi ve Washingtonu, pro něž je budoucí svět (bez americké hegemonie) horší než válka. Navíc věří, že válku lze stále vyhrát, a nejsou připraveni s nikým hovořit o kompromisu požadujícím ústupky právě od nich.

A přesto máme šanci. Většina lidí (Američané nejsou výjimkou) chce žít. Senilní Bidenova junta, která se zmocnila Bílého domu, není všemocná. Vše lze zastavit také společným úsilím.